

# MARIJIN

## Nevtepeno poprijeta

Pobožen mesečen list. Prihaja na spomin pčdesetletnice l. 1904. dec. 8. obhajane, ka je za versko resnico razglašeno Marijino nevtepeno poprijetje. Vrečuje ga z dovolenjom višje cerkvene oblasti, štero je dano od vč. Vikarijata



# LIST

## Devica Marija.

v D. Lendavi pod št. P. H. 43/1920. Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje. Cena dobrovoljna podpora. Više štirjezero svetih meš rosi milosti na naročnike.

## Ljubite Matercerkev.

*„Vnožina vernih je pa bila ednoga srca i ednoga dūha“* (Dj. Ap. IV. 32.) Od prvih krščenikov trdi to sv. Dūh Bog. Vnogi jezери so bili, pa li so samo edno srce, i edno dūšo meli. Edno srce! V sto no stojezerih srcah je bilo edno veselje: veselje nad dobrim, nad božov častjov; — v sto i stojezerih srcah je bila samo edna žalost, žalost nad razžafenjom božim, nad grehom; — v sto i stojezerih srcah je gorela edna, samo edna žela, žela, štera vōvmira dnesdēn i se samo poimeni se pozna: žela, da bi prišle vse dūše v jedino zveličajočo Matercerkev. — Ednoga dūha so bili prvi krščeniki. Sto no stojezero dūš, pa li eden dūh v njih, dūh tistoga Kristuša, ki je vmro za Matercerkev, kak pravi sam sv. Dūh Bog po sv. Pavli apošfoli: *„Kristuš je ljūbo Matercerkev i je samoga sebe dao za njo, da bi jo posveto, ar jo je očisto v kopeli vode z rečjov življenja, da bi napravu sam sebi častito cerkev, štera nema ne zamazke, ne grbe ali kaj drugo takega, nego je sveta i nevtepena“* (Ephez. V. 25—28.) Te dūh Kristušov, te požrtvovalni dūh je bio v prvih krščenikah, te eden dūh v vseh stojezerih: *Živeti i vmreti za Matercerkev.* Te dūh vmira dnesden. I če vmerje? Če vmerje, Maticerkev zato ne vmerje, ar njoj je Kristuš, večni Bog oblūbo, ka jo vrata peklenška nepremorejo — nego, — nego — zapreta bo. Dūše ne bodo hodile v njo. Tmica bo na sveti, v šteroj do se uboge dūše potikale i kapale v jamo večnoga ognja, štera zvūne Cerkve zija pred njimi. I Bog se odiči stem,

ka v pekli spozna svet, da je On nastavo Matercerkev, zvūna štere nega zveličanja. Ali mogoče zelemo to? Ne, dober Bog ne, nego nasprotno tisto, kaj nam v 33. Psalma 7. redi naznanja tvoj večni Dūh: *„Odprite, prvaki, svoja vrata i odprite se večna vrata, da pojde notri slavni kras“*. To zelemo, naj se odpre Maticerkev, da pride v njo vsi narodi, vsi grešniki, ka se spozna, odiči, zavlada Bog po tistoj nebeskoj plāči, štere vživanje ponūdi dūšicam ta Maticerkev. To je cio našega življenja:

### Živeti moramo za Matercerkev.

*„Kristuš je ljūbo Matercerkev i je samoga sebe dao za njo“*. I mi kaj naj včnimo, gda to slišimo iz vūst samoga sv. Dūha? Kaj naj včnimo? Kristuš sam nam pove: *„Zgled sem Vam dao, da kak sem jaz delao i vi delajte“* (Jan. XIII.—15.) Ljubite Matercerkev, iz te ljūbézni dajte življenje za njo. Živite zato, samo zato, naj zmaga Maticerkev. Vse misli, vse žele, vsa djanja, vse križi, vse, kaj vam na pot življenja sklade. Večni od ljūbljene zibelke do hladnoga groba, to vse z zadnjov vojskov, z smrtnov borbov darūjte za Matercerkev, naj ta zmaga, to je naj dosegne svoj namen ka po dobrih dūhovnikah zveliča vse, pač vse dūšice. To je delao Kristuš, v tom so ga nasledūvali vsi, ki so ga iz srca ljūbili, to je tudi naša dužnost.

### Kaj je pa Maticerkev?

Znate, kaj je? Mislite, mogoče, ka zidina z oltari, predgancov, spovednicami, kam k molitvi zahajate. Ne. Ta je samo edna iz med njenih sto i stojeze-

rih hižic. Ali so dūhovniki morebit Maticerkev? Ne. Oni so slugi njeni. Znam so verniki Maticerkev? Ti so njeni podložniki samo. Kaj je pa te Maticerkev? Dūše so Maticerkev, vse dūše kršćanskih katolićanskih dūhovnikov i vernikov vkūp, štere žive edna vera, Kristušova, štere krepki sedmero-njegovih svestv, šterim vsem je glava v nebi On, Kristuš, Bog i človek, na zemlji pa njegov namestnik, rimski papa. To je Maticerkev, ali z rečmi sv. Cypriana povedano: *„Ljūdstvo okoli dūhovnika i čreda, štere boga pastira“*.

### Kak jo pa zove sv. Dūh Bog?

Sv. Dūh Bog te najlepše priimke dava Maticerkvi. Zove jo, kak najdemo v Sv. Pismi staroga i novoga zakoma: Za „božjo hižo, bože mesto“ (varaš) „nebesko krajestvo“, „tabor vojakov“, „telo Kristušovo“, „božo zaročnico“, „kraljico“, „golobico“, „ograd zaklenjen“, „stūdenec zapčaten“, za sama „nebesa“. Oj, kak dosta, predosta pomeni to! Keliko dūš je v njej, teliko hiž, teliko varašov, teliko krajestv nebeskih, teliko vojaških taborov, teliko tel Kristušovih, teliko božih zaročnic, teliko kraljic, teliko golobic, teliko zaklenjenih ogradov, teliko zapčatenih stūdencov, oj teliko samih nebes ma Bog v Maticerkvi. Vsaka dūša je najmre edna cela kotriga toga Kristušovoga tela, Matercerkve. Kakši kinči, kakše neprecenljivo bogastvo je v Maticerkvi. Jo ne bomo ljūbili, ne bomo živeli za te dragocenosti?

### Za keliko menjšo vrednost se mučimo prek mere.

Za en ogon zemlje se prav-

damo do zadnjega vinara (filera), ar ga ljubimo, za vpostavitev hiže se trudimo noč no den, za zemeljsko kraljestvo smo se krvavo borili v gladi i žeji, mrazi i neznosnoj vročini v smrtnoj nevarnosti leta dni — za té vnoge bože hiše, váraše, za to najlepše kraljestvo sveta, za Matercerkev, za ta zemeljska nebesa nikaj ne bi včino! Kristuš nam je pravo: „Bože kraljestvo je notri va vas“ (Luk. XVII.—21.) V sebi nosimo kraljestvo, v šterom sam Bog kraljuje, zaročnik naše dūše, štera je kraljica toga kraljestva: Se ne bomo borili za to lastno kraljestvo?

### Razvaline naj nas genejo.

Obūdimo si v spomini cve-toča mesta pred boinov. Vse je bilo veselo, zadovoljno. Hiša poleg hiže se je smejala v sunčevnih traki, pokrivala jih je senca, napajo vodnjak, redio sadovnjak, pod strehov so njim pa prebivali blaženi ljudje. Prišo je pa boj. Hiža za hišov se je podrla, študenti so zasiti, drevje posekano okoli njih, ljudem pa mesto zadovoljnoga smeja i miru srdovje, nemir, i suzē zevajo z obraza. Kak žalostna sprememba, kak dreselni prizor. Pa to so bili samo človeči domovi, šteri so prejšli, samo iz blata, iz zemlje narejene reči, pa vendar tak britko žalujemo po njih — Kristušove hiše, naše dūše so pa zidane z njegove bože krvi, so zrastle z njegovoga prebitoga srca, so se zrodile pod križom na krili kraljice nebe i zemlje, Prečiste i Prežalostne Matere Bože, Bl. D. Marije. — Tak je. — Pa te najdragše hiže so podrete, vere nemajo milijoni, — pa ti boži zaklenjeni ogradi so posekani, drevje ne žene, sada ne, rodi, — vūpanja, ljubezni ne v milijonah. Sunce ljubezni ne sija v njih! — Bože kraljestvo v razvalinah leži pred nogami peklenskoga vladara! Moj Bog, kak močno bi se potolažila moja dūša, če bi samo teliko dūš bilo brez vere, brez vūpanja, brez ljubezni, brez Boga, keliko ladj

je požrlo lačno morje, keliko hiš vničo žgeči ogenj, keliko ljudi spomnila krugla v tom svetovnom boji! Istina na milijone bi bili ti — a li bi se potolažila moja dūša, ar na stotilijone so tisti blodni ubogi grešniki, ki nemajo več Kristuša... O pa keliki ste ga prle obimali v gorečoj ljubeznosti...! Pūstina se širi na prle cvetočem poli Matercerkve... Prišo tisti žalosten čas, šteroga je Kristuš s po bitim srcom naznalo: „Sin človeči če pride, misliš, da najde vero na zemlji? (Luk. XVIII. 8.) Nas te milijonske nesreče ne bi genole, da se borimo, da vse pretrpimo za zmago Matercerkve? Če srce nosimo v prsih i ne kamna, bomo ljubili Matercerkev, se bomo za njo darovali kak Kristuš, da se ožive vera, vūpanje, ljubezen v dūšah njene nesrečne dece.

### Z djanjom ljubimo Matercerkev.

Ljubimo Matercerkev, dužni smo jo. Kristuš nam zapovedava: „Ljubite se med seboj“ (Jan. XIII. 34.) Ljubimo Matercerkev, ali tak, kak on veli: „Ki Matercerkve ne posliša, naj ti bo kak nevernik i očitni grešnik“ (Mat. XVIII. 17.) Bogajmo jo, zdržimo verno vse, kaj žele od nas. — Ljubimo Matercerkev, ali na tisti način, kak veli sv. Dūh Bog po sv. Jakobi apostoli: „Kak je telo brez dūše mrtvo, tak je, tudi vera brez del mrtva“ (Jak. II. 26.) V deli, v djanji pokažimo svojo ljubezen do Matercerkve, samo ta ljubezen je k zveličanji. — Ljubimo Matercerkev, ali v tistih istinskih, pravičnih delah, štere zahteva po sv. Janošu apostoli dober Bog: „Ne ljubimo z rečjov, niti z jezikom, nego v djanji i pravič.“ (I. Jan. III. 18.) Pa ščemo znati, kaj je to djanje, kaj je ta pravica, štero dati moramo za Matercerkev? To delo je Kristušov žitek i ta pravica je njegovo poslanstvo. Kak je njegov celi žitek pretekeo samo za Matercerkev, ar se je samo zato rodio, zato živo, zato trpo, zato se veselio, zato suzē točo, za to vmro, naj nastane Maticerkev i naj ta velika, bogata bo, to je naj ma dosta

dūhovnikov i vernikov i vsi ti naj sveti, eden od ovoga svetejši bodo, — moramo po njegovom zgledi mi tudi živeti le za Matercerkev. Molimo, delajmo, trpimo, živimo, jočimo, radujmo se, prihajajmo k svetomi prečiščavanji, bodimo trezni, zatajajmo se v menjšoj ali vekšoj meri, veselimo se siromaštvi, delimo svoje bogastvo vse za to, vse v té namen, naj se razširi, potrdi jedino zveličajoča Maticerkev po vsem sveti, v vsakoj jedinoj dūši z krepkim dūhom Kristošovim, naj Kristuš vō ne merje v svojih namestnikah, v dūhovnikah, naj teh vsigdar več bo i vsikdar svetejši naj bodo.

### Kak pa doségneimo vse to? a) Molimo i se zatajajmo.

Kak doprinesemo to dužno ljubezen? Poslušajmo Jezušove obljube: „Prosite — i dobite“ (Mat. VII. 7.) Molimo dosta za Matercerkev. Zberimo si kakšo pobožnost, štero opravimo če le mogoče vsaki den, ali konči vsaki teden za Matercerkev. Ne pozabimo pa Kristušovih reči, ka se trudi dūh ne da odegnati samo z molitvov, nego potrebno je tudi zatajivanje: „To pokolenje se z ničesom ne da izgnati kak z molitvov i postom (Marko IX. 28.) Prikapčimo zato k svojoj molitvi vsikdar kakše zatajivanje. Jaz vam tisto molitev i tisto zatajivanje priporočam, kak sem vam priporočao pred letami v tom listi, gda ešče ničē z med nas ne znao, kakši boji pride na Matercerkev, priporočam Vam naime: častite Dev. Marije i sv. Jožefa sedmere radosti, za zatajivanje pa trezno življenje, da bi se krmına (trobina) odpravila, bi žganice zvūn kak vrastvo ne bi pili, bi samo malo pili, če nemoremo opojnih pijač celo zapustiti, da se ne opijanimo, da deci ne bomo davali takših pijač, niti njim ne dovolimo kajenja i da z ljubezni do Marije ne bomo plesali. To zatajivanje, čislo sedmere radosti po nedelaj i dvoje sv. obhajilo je na stotine dūš darovalo več let za Matercerkev v našem Prekmurji. Srčna hvala tem junaškim dūšam za to požrt-



vovalnost. Tem mamu zahvaliti da smo zlehka premagali boljše vizem v našem kraju, — jezero krat hujši bi bio brez njihovih molitev i zatajvanj! Srčna hvala njim. — Ki ma srcé, naj si je raztegne, naj začne kakšo pobožnost opravljati za Matercerkev, naj se zataji par nepotrebnih stopajov za njo, za štero je Kristuš, večni Bog napravo vse stopaje svojega življenja. Ta pot se nam bo zdela trnjava, a ne je, roznata je! Tolika mira, blagoslova, čistosti, potrpljivosti nikde ne raste, kak ravno na toj i teliko plače nas ne čaka na ni ednoj kak na konci té. Znete zakaj! Za Matercerkev moliti i se zatajiti pomeni moliti i se zatajiti za samoga Kristuša, ki je njena glava i za vse milijone krščnikov, ki so njene kotrige. Pri Kristuši naravnost smo v službi, kda živemo za Matercerkev i telikokrat se nam povekša plača, keliko dūš je v njej bilo, kda smo živeli. Kak nahlehci si zaslužimo milijonsko plačo to pot. Pa to ne bi sladko bilo?

#### b) Bogajmo Matercerkev.

Drūgo potrebno delo za zmago Materecerkvi je, da jo bogamo. Jezus je pravo apostoloma: „*Ki vas poslušā, mene poslušā*“ (Luk. X. 16.) Apoštole s svetim Petrom na čeli so v Kristušovom imeni vodili Matercerkev, pa jo vodijo ešče dnes den. Njihovo oblast majo pūšpeki sveta z rimskim papom. Tei vkūp so vučēča Maticerkev. Što je ne boga, Kristuša ne boga. Ki pa njega ne boga, zveličanja dobiti ne more. Bogajmo Matercerkev. Zdržimo vse njene odredbe, zapovede. Poznamo njene petere zapovedi? Je tūdi držimo? Je znajo i držijo naša deca? Poleg teh peterih zapovedi pa ma ešče več zapovedi Maticerkev, štere so l. 1918. to je pred dvema letoma vse v edno knigo spravlene, štera se zove Codex Juris Canonici ali po slovenskom zbirka cerkvenih pravn ali zakonov; lehko se nakratci zato kniga tūdi zove: cerkveni zakonik. V toj

knigi Maticerkev za vse dūhovnike i vernike ma svoje regule, predpise, zapovedi, šterih so se vsi dužni držati poleg dūšne vesti. Dužnosti cele krščanske vere v toj knigi Maticerkev pred nas dava i dūhovnik se je dužen držati na spovednici, pri oltari, na predganici, pri deljenji svest i pri vodstvu svojih ovčic popolnoma, teh predpisov.

#### Slabih spisov se ne doteknimo.

Omenimo mi tū tri najbole potrebne zapovedi, štere nam v toj knigi nalaga, da je verno spunimo. Prva se glasi: „Brez dovoljenja se prepovedane knige (listi, novine) ne smejo štampati, ne čteti, ne obdržati, ne odati, ne na drūgi jezik prestaviti, ne na kakši koli način (po razlaganji, tolmačenji) drūgim na znanje dati. (C. II. De proh. lib. can. 1398. § 1.) Prepovedane so knige (listi) štere „*krivo vero, razkol širijo ali pa podloge (fundament) vere na kakšikoli način spodkopati namenijo, šteri vero i jakosti krščanske napadajo, štere šterokoliversko pravico naše katoličanske vere napadajo ali na smeh postavljajo, štere zagavarjajo navuke za Materecerkvi zavržene, štere prepoved se bože službe norčari ali reči, cerkveno disciplino niere. To spuntati, štere celo on prepoved, dūhovništvo i redovništvo, imenoma ošpotavajo, štere na compnijo, štringo včijo, štere tanačivajo dvojoj, samomor, razpisanje zakona, štere nesramne reči razpravljajo, pripovedavajo, včijo, štere vabijo k pristopi v predovedane prosto zidarske družbe i tem spodobne, štere sveto pismo, odpustke, prikazni, častenje svetnikov naznanjajo, kak je od Materecerkvi ne potrđjeno. (Can. 1399. 1—12.) Bogajmo Matercerkev. Ne jemljimo v roke, ne podpirajmo listov, šteri blatijo našo vero, našo Matercerkev, naše duhovništvo. Maticerkev to zapovedava, če jo ljubimo, verno spunimo to njeno zapoved, filera ne damo na slabe novine i drūge spise, šterih je v slovenskom jeziki tūdi jako dosta.*

Moj Bog, bi si za lastne peneze dali krasti najdragši kinč, vero, i dali zakuriti najstrašnejši ogenj-večnoga?! Ljubimo Matercerkev.

#### Krščanske šole.

Od šol nam to zapovedava Maticerkev. „*Ne samo starišom nego ešče njihovim namesnikom (botri, rod itd) je najvekša dužnost, ka se poskrbijo za krščan. ka vogafo decé.* V vsakoj ljudskoj (elementarskoj) šoli se deci mora razlagati poleg njihove starosti krščanska vera. Mladina, štera obiskava srednje-ali višje šole, mora vu veri popolnejše povčenje dobiti i pūšpeki naj se poskrbijo, ka do to delali goreči i vučeni dūhovniki. Katoličanska deca naj ne hodi v nakatoličanske, mešane šole, štere tūdi nekatoličanci obiskavajo. Samo pūšpek smejo to dovoliti poleg predpisov apostolske svete stolice, če se odstrani nevarnost odpada od prave vere. (Tit. XXII. De scholis. Can. 1372.—1374.) Ne dajte se zapelati. Ponujajo Vam vsakovrstne dobrote, če svojo šolo na državo (šalam) date. Ne dajte se zapelati! Čuvajte svoj kinč, svojo versko šolo! Dokeč to mate, ma vero vaša deca i je zaistino vaša deca, kak pa dobite državne šole i v nje neverne vučitele, šterih je teliko, ka vse šamri, deca vaša ne bo več vaša, zapela je neveren vučiteo i postanejo vaši špotlivci, vaši pobijavci, vaši mantralci ravnotisti, šterim je Bog zapovedao: „*Poslušaj očo svojega i mater svojega.*“ Kak ne bi? Da se je včilo ka nej Boga, poštvanja vam nej dužno kazati, ar tistoga koga nega, ne more bogati. Ljubite Matercerkev, držite njene zapovedi, ne pūstite svojih verskih šol.

#### Sveti misijon.

„*Pūšpeki naj čuvajo, ka do konči vsako deseto leto meli plebanošje za svoje ovčice misijon.*“ Tak veli 1349. Can. §. 1. Najmenje vsako deseto leto mora biti v vsakoj fari sveti misijon. Plivanoš se je dužen za to poskrbeti. Strašen račun de davao Bogi, če je zanemaro to svojo

dužnost. To je ne zmisliti kakši kaplan, ali kakši barát, Sveti Duh Bog je odredil po Matericerkvi. Ne pozabimo pa, da so z misijonom združeni tudi veliki stroški. Potrivanje predgarov, spovednikov, njihova hrana. To vse dosta košta i plivanoš čeravno bi iz srca rad meo misijon, da njemu fara samo teliko nosi, da komaj on shaja po siromaškom, farniki so pa trdoga srca ali pa sirote, misijon mora pri mnogih farah izostati. Jediná pomoč za zdržanje te velike zapovedi Materecerkvi je misijonska fundacija. Cela naša krajina, celo Prekmurje naj napravi edno fundacijo, iz štere fundacije interesev bi se stroški misijonski povrnoli. Tak bi brez vseh težav dobile vse naše fare sv. misijon i bi se posvetile, prišla bi zadovoljnost, ar bi Kristus prišo vsem farnikom v očiščeno srce, ki je »kraj miru«. Olejšana, da celo odpravljena bi bila velika skrb misijona tak za gospode duhovnike, kak za farnike po misijonskoj fundacije ar bi ta vse v red postavile, vse izdatke pokrila, za vse potrebne se poskrbela. Se zna, da bi fundacija velika mogla biti. Jaz jo računam na 250 jezero koron. 25 jezero koron so že dobre duše nabrate i v Celje poslate v te dober namen, 225 jezero koron še moremo. V štirah letah se to na lehci zgodi. Ne pride več na vsako dušo katoličansko v Prekmurji kak 80 filerov na leto. To dačo če plačamo za rešenje duš, mamo velikansko fundacijo, štera nam za vse čase zagotovi blažene sadove zlatoga misijona. Ki čuti v sebi gorečnost i ljubezen do Materecerkvi, naj njoj ide na pomoč z svojimi dári, naj daruje na „prekmurski misijon“. Misijon Maticerkev žele i zapovedava, nišče nema zato juša protigučati, ie cerkveni ali svecki človek. Dam svoje peneze kama ščem, jaz sem njim gospod. V Celje, gospodom misijonarom se pošljejo ti penezi, oni oskrbljavajo fundacijo. Naj pa ne bi poštnina požrla dosta darov, so oni dali napraviti položnice, (čeke) na

šterih vsaki lahko pošlje kda de mogoče svoj dar v te lepi namen. Na teh položnicah ali čekah ki pošlje svoj dar, ne plača niti filera poštnine. Pošta brezplačno vzeme gor peneze. Te položnice dobite pri uredništvu Marijinoga Lista v Črensovcin brezplačno, tu se zglasite za nje. Vsaki jih lahko več naroči i pošlje na njih kda i kelko šče. Sirota svoje filere tak lahko pošlje po njih, kak bogatec svoje stotnike v štirah letah od 1921 — do 1925.

### Ka ščemo?

Sv. Gregor pravi, ka je Maticerkev gorica. Trsje v njej so naše duše. — Ščemo ka bi prazne bile! Gospodove gorice? Ščemo ka bi je viničarje — (vancarje) — duhovniki so ti — ne oskrbljavali? — Č tak, te li iščimo veselice, pijmo to drago vino brez mere, povijajmo svoje grešno razpadajoče telo v svilu i dragoče, te se li ogiblamo cerkve i njenih navukov, te ne molimo za njo, ne zatajujmo se za njeno blazijo. Zato, nego gučimo mi od nje i smejmo se pred cerkev, njeno, ne dajmo svojih sv. Duh Bog tržavanje krščanskih listov. — Ka je njih misijonov, te li pošljamo je ščavo, pomije slabih novic i sovražnih listov — ne pride z toga drugo kak dvojna svetlost vgasne: svetlost veče pri našoj deci nam pa večna svetlost.

### Drobiž.

Kak napreduje katoličanstvo v Ameriki. Lani so vzeli v navado v Ameriki, ka vsako leto skupno pristopijo k sv. fermi tisti, ki so se v tom leti povrnoli iz raznih krivih ver v katoličansko pravo vero v. ednoj púšpekiji (škofiji). I zdaj gledajmo veselo število. V púšpekiji Boston, v ednoj púšpekiji je letos više jezero takših fermancov bilo. To je, samo v ednoj púšpekiji se je letos više jezero ljudi povrnolo v krilo jedine zveličajoče Materecerkvi. Pa vsi k fermi niti neso mogli priti. Keliko se jih je pa še po drugih púšpekijah. Boža milost če ne najde odprta srca prinas doma med Slovenci, poišče srca drugih narodov. Ne bojmo se zato, neso zaman naša molitve.

V cerkev sv. Družine, na štero smo v Celji napravili fundacijo, kak smo v zadnjem M. Listi objavili, pridoliti oltarje. Na dva oltara smo poslali fundacijo zdaj zadnje dni augusta. Poslali smo pa dar zadruga, šteroga smo v zadnjem M. Listi objavili v te namen. Vsaki je dobo 1000 to je jezero keron. Prvi de posrečen na čast sv. Števana kralja, šteri je z našimi slovenskimi očaki apostol bio svojemi madjarskimi narodi i z svojov svetostjov naše očake tudi potrđjavao v pravoj veri, na tom oltari ta stala tudi velikivi podobi sv. Terezije i sv. Frančiška (Ferenca) assiškoga, oče tretjerednikov. Drugi oltar de posvečen na čast našima slovenskima apostoloma, sv. Cirilu i Metodu, po šterima smo spoznali pravo vero, ljubljenoža Jezusa i sladko nebesko mater, Devico Marijo. Na te oltar prideta ešče velikivi podobi sv. Mihala nadangela, čuvara Materecerkvi i našega predragoga Angela Čuvara. Koga srce vleče, naj povekšava to fundacijo z svojimi dári.

Podpore na M. List so dali v koronah: z Gradišča: Ratnik Ana 4, Kos Jožef 1, Holivar Marija 2; Smej Bara, M. Polana, 5; z Lukačavca: Kodar Janoš 9, Kodar Kafa 9, Kundič Jožef, Vesčički breg, 4, Hozjan Ivana dovica, G. Bistrica, 2, v. k. g. Kihar Janoš pleb. z Preloga 400 koron.

### Miseo.

Najlepša, največša in najbole dišéča roža v ogradeki je ščipek; za njim najlepša, najvišisa i najbole dišéča le lelija. — Naša ljubézen do Boga je najlepša in največša jakost; zatem na prvom mestu stoji deviška čistoča, kakti najlepša in najrahejša jakost, štera je ljubézni do Boga najlepši izraz. Ščipek vihér stroši, ali redko njemu potere vejko; lelija jako tudi ne škodi, ali če njoj škodi, te jo na sredi prek potere. Lelija v visino tere, v čisti zrak, nigdar se ne vlačí po zemli. Čisto srce se ogihle božnoga društva, hrbet obrné sveti, vsako želo i miseo proti nébi ravna. Lelijo živé samo voda i čistí sunčni trak; na božnom zraku povehne, v močvari zagnili. Naše srce je samo do tečas čisto in nedužno, dokeč se skrbilivo ogiblemo hude tovarišije ali grešne zabave. Lelije farba je bela. Z lica nedužnoga človeka z edne strani mér, z druge pa radost in blaženost sija. Marijin.

Tisk: E. Balkanji Dolnja Lendava.